

Det har hjälpt mig

(Forts. fr. sid. 40.)

våras utkomna lilla bok »Kristen på egen hand», skriven under mörkläggnings-tider och just avsedd att ge hopp och frid. Exempel ur bibeln? Ett sådant bland de många, i högsta grad hoppgivande, är ju Davids psalm 23.

Författarinnan *Marika Stiernstedt*:

När man — fränsett ens allmänna inställning till världsläget — har kära vänner eller anhöriga huvudsakligen i Frankrike, Polen och Norge, kan det inte ha varit så många direkt uppiggande moment att se tillbaka på under senare år. Jag som alla är naturligtvis hemfallen åt önsketänkande, och så har då hopp eller oro fluktuerat upp och ned med TT-rapporterna morgon och kväll.

Men som alla andra har också jag sökt avspänning och förströelse då och då. Det måste man. Det bästa är i mitt tycke att träffa meningsfränder, där man kan vara »outspoken» utan att missförstås. Dessemellan brukar jag vila ögonen på Mr Churchill, så trygg och envis, ofta så verkligt grandios i sina uttalanden och förtroendeingivande också då han finner lämpligare att tiga. »En bra karl denna vecka» — och många andra veckor.

Skalden *Gunnar Ekelöf*:

Tills helt nyligen har jag en längre tid bott i ett fiskeläge i yttersta Bohuslän, en fattig liten by om ungefär fem à sex hundra invånare. Där var jag med om begravningen av en ung engelsk flygare, som störtat i Nordsjön. Precis upplivande kan man naturligtvis inte kalla den tilldragelsen, men kanske den ändå kan ge ett svar på er fråga. Ty det var en mycket vacker begravning — och själv var den döde en vacker ung man, orörd av fiskars och annan åverkan, då han togs upp ur havet. Aldrig förr hade jag heller sett byn så livlig som på begravningsdagen: alla som kunde stå på benen hade gått ut, man trängdes på vägarna och på den lilla kyrkogården, och alla hade blommor med sig. Varenda liten trädgård var skattad på sina blommor, inte en blomma på stängel fanns kvar. De unga flickorna gick i rader, arm i arm, var och en med en blombukett i handen.

(Forts. å sid. 42.)

Det har hjälpt mig

(Forts. fr. sid. 8.)

Begravningståget företrädde av en liten gul islandshäst, som drog likvagnen. Alltsamman var så måleriskt och vittnade ju också om en entusiasm, som för mig kom denna allvarliga verklighetsbild att framstå i ett särskilt ljus mot sin mörka, dagsbetonade bakgrund.

Författaren *Gustaf Hellström*:

Skulle jag kunna nämna något, som utom arbetets dagliga stimulans just nu hjälper mig att se litet ljusare på tingen än tiden medger, så vore det moralen i alla de ockuperade länderna. Att just deras människor, som väl nu har det svårast, ändå inte misströstar, fyller en ju med tro på mänskligheten.

Eljest lever jag så isolerad med mitt arbete — går mycket litet ut och sällan på teatern eller bio — att det knappast lämnar plats för andra upplevelser.

Skulptören professor *Eric Grate*:

Ett uppriskande moment just nu? Menar ni kanske något slags motgift? I så fall får jag säga, att »Spöksonten» på Dramaten verkade som en visserligen kraftig men direkt välgörande »pick-me-up» på mig. Ty på samma gång som stycket ju utgör ett koncentrat av mänskligt djävulstyg, om möjligt överträffande den aktuella verkligheten, så ger det ju ett starkt sanningsintryck och alltså som helhet en positiv behållning — just i relation till världens och ens eget elände — visande, att livet trots allt fortsätter. Det är möjligt, att detta drama inte haft samma stimulerande effekt på mig, om jag läst det. Men som det nu framfördes på Dramaten samverkade regi, spel och dekorationer till att ge en konstnärlig upplevelse, som man kände sig tacksam för.

Konstnären *Carl Kylberg*:

En ljusstråle i denna mörka tid förefaller mig vara andlighetens frambrutande i Sverige ur den materiella tjockan. Jag tror på den ljusstrålen och att den verkar och återställer känslor, samvete och uppfattning till sitt ursprung — det medmänskliga.

Exempel: En ny svensk oräddhet att öppet bekänna religiösa och andra andliga värden.

Jag tror på den evigt moderna anden som den utvecklande och sammanhållande kraften genom tiderna.

Författaren *Eyvind Johnson*:

Ja, vad ska man svära! Först: Det är glädjande att svenska folket fortfarande tycks vara berett att försvara landet och demokratin. Det är glädjande att den skrivande delen av folket tycks förstå att vår tryckfrihet hotas varje dag. Det är glädjande att svenska folket bär sina bördor utan större knot. Det är verkligen glädjande att det ännu finns tidningar som vågar sjunga ut och att de svenska författarna på några få undantag när hållit en västerländsk linje.

Och det är glädjande att läsa om de framgångar Västerlandets försvarare då och då har. Det är glädjande att tänka att Västerlandet till slut tar hem segern. Det är glädjande att det norska folket håller ut i kriget mot tyskar och quislingar. Mitt i helvetet är det glädjande att veta att tjecker, polacker, fransmän, belgier, holländare, greker, jugoslaver och andra »beskyddade» folk ännu slåss.

Det är glädjande att veta att Människan nog kommer att klara sig den här gången också!

Marque.